

som havde kendt Blicher eller stået nogen nær, som havde kendt ham. Det er journalistisk dygtigt gjort, og det blev til et levende ind i mellem medrivende billede, som mere afmaler person og liv end kunstneren. Scoop'et var en samtale med Francisco, Blichers femte søn (og ikke næstældste, som Nørgaard skriver i indledningen). Francisco havde været lærer, og Mylius fandt ham i Søvind ved Horsens. Han fortæller jævnt og ligetil om hjemmet og forældrene uden, som det synes, at have megen forståelse for faderens format som digter.

Finn H. Lauridsen

Ingeborg Stuckenberg: *Korte Breve fra en lang Reise*. Udg. af John Kousgård Sørensen. (Museum Tusulanums Forlag, 1986). 71 s., 85,40 kr.

»Du ... foer selv vild i Veduskoven (troldskoven) og fandt aldrig vejen hjem« skrev Johannes Jørgensen mange år efter Ingeborg Stuckenbergs død. Her foreligger Ingeborgs egen skildring af sin færd gennem troldskoven mod sit tragiske endeligt.

Manuskriptet består af »Korte breve fra en lang rejse«, som stammer fra rejsen til New Zealand, samt fire breve hjem til familien efter ankomsten. Det hele er fundet i skunken under taget til en villa, der har tilhørt filologen Johs. Brøndum-Nielsen. Sandsynligvis, skriver udgiveren, har papirerne ligget i det »skrin«, som blev sendt hjem til søsteren Agnes Schwartz efter Ingeborgs død i august 1904. Tekstkritikken viser, at rejsemanuskriptet er blevet til i samarbejde mellem Ingeborg og hendes kæreste og medrejsende, slotsgartner Hans Madsen. Sandsynligvis er der tale om en rejsekorrespondance, der var tænkt offentliggjort i et dagblad. Skildringen er kendetegnet ved en personlig stil, og fremstillingen af rejseforløb og -liv er fængslende.

»Bjergene er blå, og himlen er det, men solen skinner over tusind strandede, skuffede håb«, skriver hun mod slutningen af beretningen om New Zealand. Selv prøvede hun, skulle det vise sig, »en sidste hasard for livet og lykken«. Hasard var og blev det. Ingeborg forlod – trods alt – for meget.

Ib Gejl

HISTORIEVIDENSKAB

Nyere dansk historieforskning. Bind 2. Udg. af Dansk historiografisk projektgruppe. (Københavns Universitet, 1982). 212 s.

Mens vi venter på hovedværket fra Dansk historiografisk projektgruppe om den danske historieskrivning i de sidste 200 år, som skulle være under fremskreden udarbejdelse, skal her kort anmeldes et af gruppens forberedende arbejder. Bindet indeholder to afhandlinger, begge af historiografisk

karakter og indgivet som specialer ved Københavns Universitet. Den ene af Ole Lønhart: »Aage Friis. En historiografisk analyse«. Den anden af Henrik Poulsen: »Erik Arups syntesedannelse 1909-1921 og den »socialhistoriske tradition««.

Det er væsentlige og for en stor del uopdyrkede områder af den danske historieskrivning, de to historiestuderende har sat sig for at belyse, men også tunge sager for så unge folk. Uanset en imponerende belæsthed, hvad de om-